

Sterkt ensemble med sterkt innhold

Enstad og Nilseng utfordrer seg selv, hverandre og publikum, i en frodig sirkusvarieté som bringer frem både humoren og sårbarheten i mennesket, mener vår kritiker, Elisabeth Leinslie. Hun har sett *Lola and her red shoes dancing with Cirkus Polski* på Black Box Teater.

Anmeldt av [Elisabeth Leinslie](#)

Forestillingsnavn: Lola and her red shoes dancing with Cirkus Polski

Spillested: Black Box Teater

Regi: Marika Enstad og Ulf Nilseng

Tekst: Dag Johan Haugerud

Regikonsulent: Jon Tombre

Medvirkende: Marika Enstad, Ulf Nilseng, Øyvind Borgmoen Lyse og Vidar Løvstad

Scenografi: Olav Myrtvedt

Musikk: Øyvind Borgmoen Lyse og Vidar Løvstad

Lys: Elisabeth Kjeldahl Nilsson

Sirkusdirektør og tidligere KBG-agent Varga (Enstad) og tidligere trapeskunstner Lola (Nilseng) har kommet sammen for å lage sirkus. Og med seg har de to musikere som herses og dulles med av truppens kjærlige drittsekk – Varga. Musikerne er statister i Varga og Lolas drama, og de står i sterk kontrast til artistenes kraft og skjørhet med sin paradoksale avbalanserte nervøsitet. Musikerne er en utrolig sjarmerende del av forestillingen, og ikke minst spiller de masse bra musikk som veves godt inn i helhetens innhold og form.

Tragikomedie

Lola and her red shoes dancing with Cirkus Polski er en stilsikker, frodig og fargerik sirkusvarieté, hvor glamouren og humoren så vel som tragedien får slå sterkt igjennom. Man kan la seg lure eller forføre av all den hysteriske og fargerike komikken, men man kan også analysere lagene – og bevege seg inn i de eksistensielle temaene forestillingen stykkevis bretter ut.

Forestillingen om Lola og Varga går fra å vise en prøvesituasjon til å avdekke trøblete mellommenneskelige relasjoner, fortidige traumer, og frykt for følelser. Deres sirkus blir et sirkus som avkler, i metaforisk forstand (her er ingen nakenhet), transvestittene Varga og Lola. To arketyper som i all sin kraft og energi vrenger innsiden ut, og tar oss med inn i sjelens gleder og mørkeste irrganger.

Underliggende sårhet

Metanivåene hagler over oss, og det er ikke alltid lett å følge med i svingene. Både musikk, fysisk spill og tekst kommenterer tematikken og drar oss lengre og lengre inn i disse arketypenes psyker.

Noen partier viser en sårbarhet i mennesket som nesten ikke er til å bære, og det finurlige er at det gjøres med en komisk inngang. Ved å dra ut scenen i tid beveger den seg over i det utholdelige såre. Som da Lola snurrer i frustrasjon og Varga kaver på gulvet av hjertevondt. Haugeruds evne til å skrive humoristiske tekster med en enorm underliggende sårhet slår med andre ord igjennom med stor kraft på scenen.

Lola

Lola er en spesielt kompleks type. Hvis man tolker Lola psykologisk er hun verd et studium i seg selv. Danserinnen har vokst opp hos diverse foreldre rundt om i verden. Mye tyder på at Lola, i tillegg til å være en sårbar person, har opplevd en rekke overgrep - fysisk og psykisk. Hun har skapt sin egen tilgjorte glamourverden, og når hun blir konfrontert med livet utenfor denne, dissosierer (*oppløse; skille spalte, red ann.*) hun. Hun blir en dukke. Dette kommer frem i Nilsengs fysiske spill: hun snurrer som en ballerina dukke, hun blir til oppblåsbare Dolly i seksuelle situasjoner. Dukkесituasjonene blir sterkere og tydeligere etter som verket trer frem, og mot slutten trer også mannsstemmen gjennom i dissosiasjonen.

Lola viser manglende evner til å ta seg av andre mennesker – hun har nok mer enn nok med å ivareta seg selv. Som for eksempel når Varga i en inderlig og sårbar scene faller fra hverandre av hjertevondt. En sterk scene hvor Enstads fysiske spill nærmest forplanter seg over i meg og jeg selv kjenner på hvordan det er å miste fotfestet i livet. Nilsengs nevrotisk-stammende spill, og mot slutten dissosiasjon står i denne scenen ekstremt godt til Enstads flyt - en veldig emosjonell scene som ender i at Varga trøster Lola. Det er denne dynamikken som kjennetegner Varga og Lolas relasjon; fra det ekstremt nære og trøstende til det ekstremt avvisende og fjerne.

I tillegg til at denne forestillingen er god underholdning utført av gode kunstnere, så forteller den mye om det å være menneske – på godt og vondt, friskt og sykt. Og det er nettopp denne kombinasjonen av underholdning og innhold som satt sterkeste spor i meg, og som gjør at det ble en kveld i black boxen som vil sitte lenge i kroppen og tankene.